

Vajha megszakasztanád az egeket és leszállanál!

Lectio: Ézs 63,15-19

Textus: Ézs 64,1

Vannak bibliafordítások, amelyekben ez a 64,1 még a 63. részhez tartozik. De nem ez a lényeg, hanem az, hogy Ézs 63-ban a Biblia leghatalmasabb panasz-zsoltára van. Egy nagy nemzeti panaszének ez a Bibliában.

Miről is van szó? Arról, hogy Jeruzsálem pusztulása után a zsidó népet Kr.e. 587-ben fogságba viszik Babilóniába, és az országban minden romokban hevert. A nép ilyen panasz-énekeket énekelt Babilóniában a fogságban az istentiszteleteken. Így énekeljük mi is a 90. zsoltárt, szinte himnuszunkká vált, vagy kárpátaljai testvéreink a 461. Éneket: Mindig velem, Uram, mindig velem. (Ezek inkább hitvalló énekek és nem panasz-énekek). A fogságban, a nehéz sorsban az ember mindig talál panaszéneket, mely a szívből fakad és száll a menny felé. Itt erről van szó. Egy nép fogságra jut. Az otthon maradotoknak is nehéz a sorsuk. A fogságban levők lenézik őket, mert összekeveredtek a betelepített babilóniaiakkal. A hithű és tiszta zsidók megvetették őket és nem engedték meg nekik, hogy segítsenek a jeruzsálemi szent templom újjáépítésében. Ekkor ők építettek a Garizim hegyén egy másik templomot maguknak. A zsidók és a samáriaiak nem szerették egymást. A zsidó ember nem ment át Samárián, ha Galileából Júdeába akart menni. Két napi utazás helyett inkább választották az akár hét napig is tartó kerülő utat, de nem mentek át Samárián. Jézus nem kerülte el Samáriát. Így találkozott a Jákób kútjánál a samáriai asszonnal, akivel egy csodálatos lelki beszélgetést folytatott. Az asszony élő vízre lelt Jézus Krisztusban és ment vissza a falujába, hogy bizonyosságot tegyen Jézusról. Jézus nélkül a bűn fogságában az ember csak szomjas tud lenni és szomorkodik, és panasz-énekeket énekel, vagy panaszodik prózában, amikor egymással beszélget.

Ám ebben a panasz-énekben, amelyiket az Ézs 63-ból olvastunk nem csak panasz van, nem csak a népnek a siráma. Van benne pozitívum is. Ugyanis benne a nép emlékezik az Isten dicső tetteire. Emlékeznek arra az énekükben, hogy Isten kiválasztotta ezt a népet és hordozta őket. Bár az éhség miatt Egyiptomba

kerültek, amiből rabság, robotos munka lett, de Isten kiszabadította onnan őket. Csodákon át vezette, hordozta őket. Amikor elfogyott a vizük és eledelük, a kősziklából fakasztott forrást Mózes által és mannát és fürjeket adott a népnek az Úr. Sok csodát tett még Isten és a nép mindenre emlékszik.

Vajon akkor, amikor életünk pusztájában, a bűn fogságában, rabságában vagyunk, gondolunk-e Isten nagyságos tetteire? Vagy a mi ajkunkon is megfogalmazódik a kérdés: Hol van az Isten? A 15. versben többször is felteszi a kérdést a próféta, amelyik tk. a nép kérdése: Hol van? Hol van Ő, aki kihozta őket a tenger vizéből nyájának pásztorával, Mózessel? Arra utal itt a próféta, amikor Isten kettéválasztotta a Veres-tengert és a nép száraz lábbal kelt át rajta, de az üldöző egyiptomi sereg odaveszett a tengerben. Hol van ez az Isten, aki akkor megmutatta a maga hatalmát?

A mai ember kérdése így hangzana: Hol van Isten, amikor bűneim árjában vergődök és azok, mint hatalmas hullámok átcsapnak a fejem felett? Hol van az Isten szabadítása?

Vagy: Miért engedte meg az Úr, hogy ilyen helyzetbe kerüljön a nép? A nép nem akarja elismerni, hogy ő volt engedetlen, hogy elfordult Istentől és bálványainak élt! Ez a nép örökösen méltatlankodik. A pusztai vándorlás alatt is. Zúgolódnak és háborognak, hogy miért hozta ki őket Mózes Egyiptomból, mert ott legalább volt mit enniük. Mózes imádkozik és Isten megmutatja a maga hatalmát és csodákat tesz.

Így van ez a mai világban is. Az ember örökösen méltatlankodik, háborog és zúgolódik: Miért nem mutatja meg Isten a maga hatalmát? Lehet, hogy arra gondolsz, hogy volt boldog gyermekkorod és most mennyire nehéz az életed! Lehet, hogy ifjan éppen a kilátástalan, reménytelen jövőre gondolsz! Nehéz családi helyzetedre talán? Mindenkinek vannak gondjai, problémái. Ilyenkor kezd el munkálkodni a Sátán és kérdezzük: Hol vagy, Uram? „Örök Isten, merre, merre vagy?...” énekeltük. Az ember keresi az Istent. Az ember úgy van megteremtve, hogy önmagában nincs nyugta és békessége. Jó lenne tudatosítani önmagunkban, hogy Isten szívetől jövünk és oda kell, hogy visszajussunk. Ugyanis bűneink és engedetlenségünk miatt egyre messzebb kerülünk Istentől. S mivel az ember

eltávolodik Tőle, egyre halkabban hallja Isten bátorítását és tanácsát... Az ilyen ember egyre ritkábban veszi kezébe a Bibliát... Nem marad ideje imádkozni, templomba járni... Jönnek a gondok, a bajok... Hol a szíved kalapál... Hol a vérnyomásod ingadozik... Hol a vércukorszint szökik fel... A nyugalmad elszáll... Isten nélkül ugyanis nincs békességünk s a lelki bajok kihatnak a testi életünkre is.

A Sátán kikér bennünket, hogy megrostáljon, de Jézus már imádkozott értünk, hogy megmaradjon a mi hitünk. S azóta is imádkozik értünk. Az ifjúkori, vagy felnőtt-kori engedetlenségünk és bűneink után jön az Isten büntetése.

Mivel Izráel elfordult az Úrtól, Isten megengedte, hogy fogságra jussanak. Ínséges idők voltak ezek. A templom és a lakóházak romokban vannak odahaza. A fogságban nem is tudnak rendes istentiszteletet tartani, áldozatot bemutatni. Gyötrelmes ez az élet. Ez a nép elkezd kiáltani? Hol vagy, Uram? A kérdésben azonban nem csak méltatlankodás van, hanem bizalom is. Hol vagy, Uram? – Te, aki annak idején ott voltál a Veres-tengernél. Hol vagy, Uram, Te, aki annak idején ott voltál a kősziklánál? Hol vagy, Uram, Te, aki annak idején rendeltél nekünk mannát és fürjeket? Hol vagy, Uram, Te, aki annak idején a keserű vizet is megédesítetted? Hol vagy, Uram, Te, aki a mérges kígyóktól is megmentettél?

A mi kérdéseinkben is benne kell, hogy legyen az Istenbe vetett bizalom is! Hol vagy, Uram, Te, aki megnyitottad az utat előttem és bajaim, gondjaim, fájdalmaim, gyászaim, bűneim tengerén átjutottam? Egyszer csak megnyílik a lelki szemünk és meglátjuk azt az Urat, aki egykor már segítségünkre sietett. Meglátjuk Őt, aki Jézus által megszakasztotta az egeket és leszállt. Az Atya Isten annyira szereti az ő engedetlen, bűneiben vergődő népét, egyszülött Fiát adja a mi megmentésünkre. Ezért lett karácsony. Megnyílt az ég, *leszállt az ég dicső Királya*. Királyi fenségben fekszik a jászolbölcsőben ugyan, de a fény róla hullik a félhomályban a körülötte levőkre (mint ahogy a festő megfestette). A bűn sötétségében, amikor csak kérdezni tudunk, egyszer csak ránk hullik Jézus fénye és általa szabadulásunk lesz. S aztán ez a hatalmas Úr szolgálni kezd a földön, hogy mindenkinek példát adjon a szolgálatra nézve és majd meghal a kereszten. Ismét megnyílik az ég. Vagyis a templom kárpitja hasad meg. Szabad az út a szentéjbe, szabad az út a mennybe! Jézus által „szakasztotta meg” Isten az egeket és Jézus

által leszállt hozzánk. Menjünk Hozzá! Keressük a Vele való közösséget, hogy békességünk legyen. Ugyanis csak a vele közösségben levő embernek van békessége. Itt a templomban és visszük innen magunkkal. Majd jön a Sátán és elragadja tőlünk, de visszagondolunk az Igére és megbátorodunk. Keressük hát Őt, aki a megnyílt egekből jön hozzánk, hogy békét adjon. Nincs békességük a hitetleneknek – szólt az Ige az elmúlt vasárnap. S ha úgy érzed, hogy meggyöngült a hited, imádkozz: Hiszek, Uram, légy segítségül az én hitetlenségemben! S záporként hull majd az áldás.

S majd még egyszer még megnyílik az ég... Akkor, amikor Jézus visszajön... Jön, hogy az övéit magával vigye égi dicsőségbe és fényességbe... Készülsz-e erre? Vágysz-e erre? Ám először azt kérdezem: *Vágyol-e elhagyni bűneidet?* És azt, hogy: *Érzed-e, hogy szíved oly salakos?* No, és azt is, hogy: *Szolgálni vágyol a Jézust talán? Az Úr vérében van nagy erő. Csak neki zengeni nap-nap után! E vérben csodás az erő! Van erő, van, csodás erő van Jézus vériben. Van erő, van csodás erő van Jézus drága szent vériben! (Hallelujah! 209).*

Ámen.

Biharszentjános, 2016.02.21.

Csomay Árpád.